

BENTE ROESTAD

Ørnerovet

på Leka



ILLUSTRASJONER AV MIA GJERDRUM HELGESEN

*Historien er basert på en faktisk hendelse.
tre år gamle Svanhild fra Leka i Nord-Trøndelag ble
tatt av ørn en sommerdag i 1932.*

Innhold

Måkekrigen	5
Savnhild er borte!	11
Den store leteaksjonen	17
Som sunket i jorden	22
I ørnesns klør?	26
På berghylla	31
Ikke se ned!	36
Ørnerede i sikte	40
Alt håp er ute?	50
Redningen	57
Fakta om havørn	63





Måkekrigen

«Løp til stranden! Vi må redde fugleungene!» roper Egil. Han er ni år gammel og god til å løpe. Lille Svanhild, som bare er tre og et halvt, stormer etter Egil og brødrene sine ned mot havet. Egil snur seg og smiler. Han synes Svanhild er så søt.

Egentlig bor Svanhild på naboøya sammen med foreldrene sine og brødrene, men nå er de på besøk hos tante Nikoline og onkel Lorents, som er naboene til Egil. Det har vært barnedåp for Svanhilds lillebror tidligere på dagen.

Etter middagen har lillebroren og de voksne tatt seg en middagslur, mens de større barna leker ute.

Nede ved stranden vokser det høyt siv. Innimellom stråene i sivet gjemmer mange småfugler reirene sine.

«Skviik!»

En diger måke kommer flyvende og stuper ned mot et reir. I samme øyeblikk kommer en stein susende. Det er Egil som kaster.

Måken blir redd og flykter unna.

«Jippi! Vi skremte den!» roper Svanhild.

«Ja, den klarte ikke å ta en eneste

fugleunge denne gangen,» sier Egil.
De speider rundt seg etter flere måker.
De får øye på en som har full fart mot
sivet. Barna løper så fort de kan mens
de kaster småstein etter den. Svanhild
treffer måken med en liten stein.
Den flakser forfjamsset av gårde.
«Nå tør den nok ikke komme tilbake
hit mer,» sier Egil triumferende.

De plukker med seg noen skjell langs
stranden. Så rusler de oppover mot
husene igjen. «De flekkete skjellene er
kuer, og de hvite kan være lam,» foreslår
Svanhild. «Ja, og dette grå skjellet er
katten, og det store blåskjellet kan være
en båt,» sier Egil.

«Førstemann til brygga har vunnet!»
roper en av brødrene til Svanhild.
Egil blir stående et lite øyeblikk.
«Blir du med, Svanhild?» spør han.
«Nei, jeg vil heller lage bondegård med
skjellene,» svarer hun.

Det kribler i beina hans etter å løpe etter de andre, men Egil vil gjerne leke med Svanhild også. Egentlig har han lovet Nikoline å passe på Svanhild, men han er sikker på at hun er trygg her oppe ved husene. Han løper ivrig ned mot vannet, mens Svanhild setter seg i gresset og leker for seg selv. Hun bygger båser til kuskjellene sine, krabber rundt i gresset og lager gjerder av strå. Plutselig finner



hun melkeskålen til katten. Den er knust i flere biter. Svanhild legger seg på bakken og prøver å pusle bitene sammen igjen. Mønsteret kommer til syne. Det er tre nydelige roser. Svanhild ligger helt stille på bakken og strever for å få de minste bitene nøyaktig på plass. Hun merker ikke at en diger ørn kretser faretruende over henne.

Egil, som er nede ved båtene, får øye på den store ørnen og synes det er rart at den flyr så lavt.

Svanhild er borte!

Etter middagsluren kommer Haldor, som er faren til Svanhild, ned den bratte trappen fra gjesteværelset.

«Hvor er barna?» spør han, mens han gjesper og drar den ene hånden gjennom håret. «Å, de er vel bare over på nabogården, kan jeg tenke meg,» svarer Nikoline rolig.

Moren til Svanhild heter Astrid. Hun rusler ut og ser seg omkring etter barna. Utenfor møter hun nabokona, det er moren til Egil.



«Har du sett barna?» spør Astrid.

«Nei, ikke på en stund,» svarer moren til Egil. «Kanskje de leker butikk i uthuset. Jeg skal gå bort og se.»

Ikke lenge etter kommer hun tilbake.

«Ungene må ha gått herfra for en stund siden,» sier hun, «men noen av lekene ligger igjen på knausene.»

Onkel Lorents kommer gående.

«Barna har sikkert gått ned til stranden. De er så glade i å lete etter skjell og kråkeboller,» sier han.

Astrid går ned mot sjøen. Nede på stranden er det ingen barn å se.

Hun stopper og lytter, men hører bare det jevne suset fra havet. Tenk om de har tatt robåten?

Mødrene går sammen til småbåthavna. Der ser de noen barn som leker. Det er guttene. Egil kommer mot dem på brygga.

«Å, det er her dere er,» sier Astrid. «Men hvor er Svanhild?»

«Hun ble igjen oppe ved uthuset da vi skulle løpe om kapp,» svarer Egil.

«Så du har ikke sett Svanhild siden dere var sammen?» spør moren til Egil.

«Nei,» svarer han. «Er hun ikke der?»
«Vi går opp og ser,» sier Astrid, og
går raskt oppover mot husene.
Egil løper etter.

Men Svanhild er ikke å se. Bare de
små skjellene og bitene av melke-
skålen ligger igjen etter henne på
tunet. «Svanhild!» roper han.
De andre begynner å rope, de også.



Den store leteaksjonen

Egil leter høyt og lavt. Hvor i all verden kan hun være?

Folk kommer løpende fra de nærmeste gårdene. De har hørt ropene. Nå samles de på tunet hos Nikoline og Lorents.

Haldor står på trappen og snakker med høy stemme: «Vi må lete grundig i uthuset, bak alle knausene i nærheten og helt ned til sjøen.» «Hva med brønnen?» roper Nikoline. «Er den undersøkt?» Egil grøsset og begynner å løpe.

Noen karer er kommet frem før ham. De tar en lang stakk, stikker den helt ned til bunnen av brønnen og føler seg frem med den. Heldigvis finner de ikke noe. Egil puster lettet ut. Han har dårlig samvittighet. Han hadde jo lovet å passe på Svanhild.

Nå kommer Haldor bort til dem. «Hun er i hvert fall ikke falt i brønnen,» sier en av karene. De ser lettet på hverandre.

«Så vidt jeg forstår, er du den siste som så Svanhild, da dere lekte sammen før i dag,» sier Haldor. «Ja,» sier Egil og sparker vekk en usynlig stein.



Han ser opp og møter det mørke blikket til Svanhilds far. «Det må være over to og en halv time siden,» sier Haldor. «Hva kan ha skjedd på den tiden?»

Egil hører at stemmen til Haldor er rar. «Kanskje hun har sovnet et sted?» foreslår Egil. Inne i seg tenker han at han håper hun ikke har falt ned fra en fjellknaus og slått seg. «Uansett må vi finne henne så fort som mulig!»

Lorents ser utover landskapet og sier: «Nå tar alle en rundtur og leter så godt de kan. Så møtes vi her igjen om en halv time.»

Selv går han og ringer til lensmannen for å spørre om han kan hjelpe dem med å skaffe flere letemannskaper. Alle som har møtt opp, setter i gang med å lete. De skynder seg. Mange løper bortover knausene og ned mot sjøen.

Ørnene skriker høyt fra Hagafjellet. Egil ser opp. Han kjenner seg med ett så urolig at det gjør vondt i magen.

Som sunket i jorden

Nå vet hele bygda at Svanhild er forsvunnet. Egil står stille og ser på at folk strømmer til fra alle kanter. Mens folk leter, roper de til hverandre: «Har dere sett noe?» «Ingen verdens ting. Har dere?» «Nei, hun er som sunket i jorden.»

De gransker hver kvadratmeter langs skråningen ned mot fjæra. «Hun kan vel ikke ha falt i sjøen,» er det en som sier. «Tenk om hun har det likevel,» sier Egil mørkt, og er sint på seg selv for at han løp om kapp i stedet for å leke med Svanhild.

Egil henter Jarl, som er storebroren til Svanhild. Sammen skyver de båten ut på vannet i en fart. Så ror de sakte langs land.

I båten ligger en vannkikkert. Det er en firkantet glassrute med vanntette vegger. Egil dytter den ned i vannet. På den måten kan han undersøke bunnen nøye.

«Ser du noe?» spør Jarl mens han ror. «Minst ti meter til hver side,» svarer Egil. Han ligger med overkroppen over båtripa og gransker bunnen gjennom vinduet i kikkerten. «Jeg ser massevis av skjell og sjøstjerner.»

«Hva skal vi gjøre hvis vi finner henne?» spør Jarl engstelig. Det går kaldt nedover ryggen på Egil når han tenker på hvordan det ville være å se lille Svanhild ligge livløs på havbunnen. Han klarer ikke å svare. Plutselig skvetter han til. Han har fått øye på noe som ligner på Svanhilds hår.



«Det er bare litt sjøgress,» sier Jarl. «Ble du redd?» Egil svarer ikke, men kjenner at han er svett.

Inne på land står Haldor. Egil kan se at han har et alvorlig uttrykk i ansiktet. De buskete øyebrynene ser nesten sinte ut. Igjen kjenner Egil den dårlige samvittigheten.

Han vet at han burde passet bedre på Svanhild, og han får vondt av å se på faren hennes.

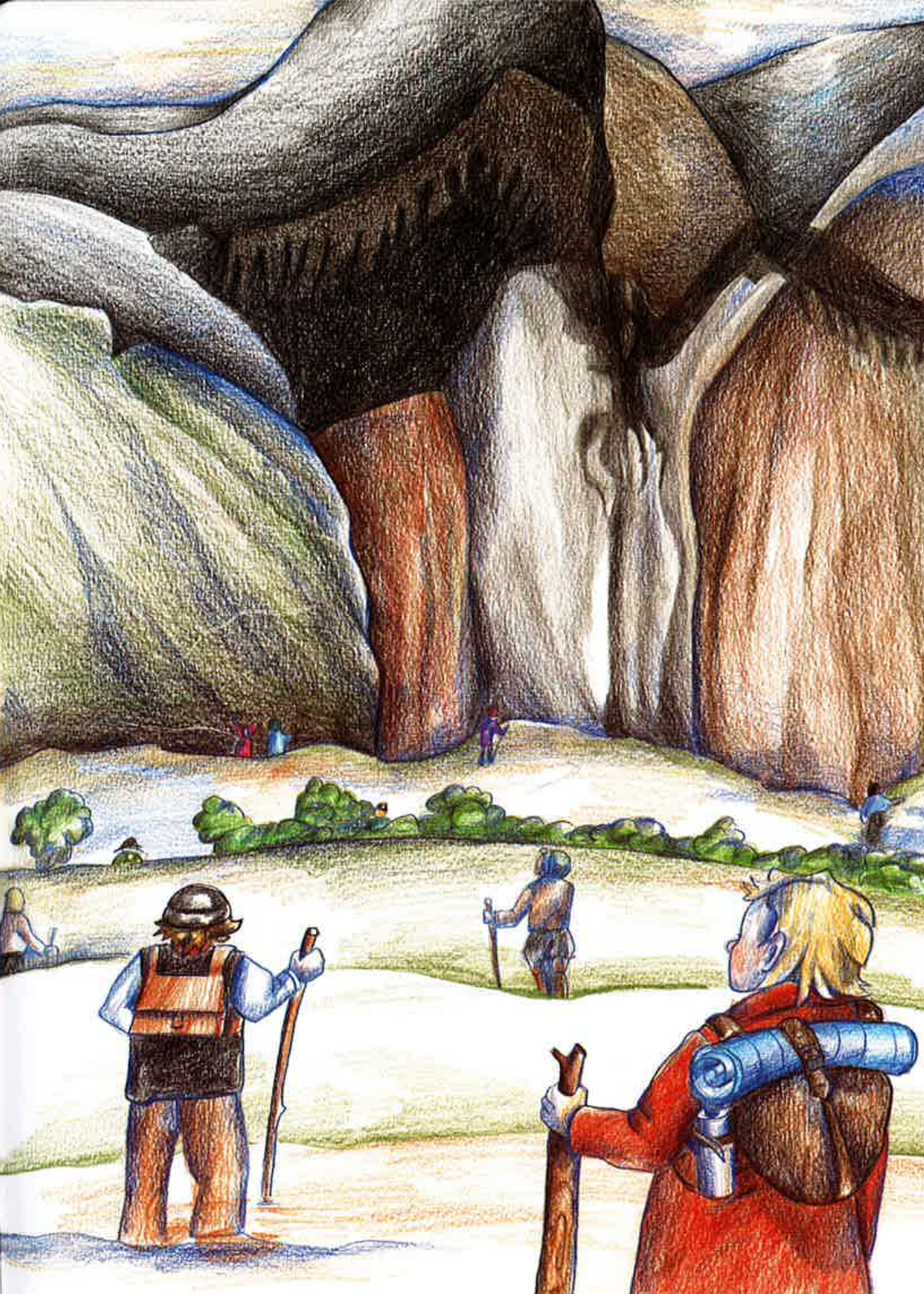
«Jeg kommer til å angre meg hele livet hvis vi ikke finner henne,» tenker han.

I ørnens klør?

En halvtime senere møtes de igjen ved trappen til Nikoline og Lorents. Egil ser rundt seg og teller. Nå er de blitt nesten hundre mennesker som leter etter Svanhild.

«Vi går manngard!» roper en mann utover gårdstunet. «Vi starter nede ved stranden, og så går vi på linje i samme retning innover mot Hagafjellet.»

Alle leter grundig mens de går. Steingjerder og knauser blir undersøkt. Bekker og myrhull blir gransket nøye. Men Svanhild er og blir borte.



Egil synes det har gått fryktelig lang tid siden han så henne.

Time etter time går, uten resultat. Det begynner å bli kveld. Heldigvis er sommernettene i Nord-Norge lyse, men mange begynner å bli slitne. Astrid sier ikke noe, men øynene er røde og forgråtte. Hun er redd for at de har mistet Svanhild for alltid.

Letemannskapene håper fremdeles på å finne Svanhild, men noen begynner å miste troen på at det kan være mulig å finne henne i live. Kan noen ha tatt Svanhild mens hun lekte alene ved uthuset?

Egil hører flere høye ørneskrik fra Hagafjellet. «Kanskje hun er blitt tatt av et dyr,» sier han. Tanken gjør ham redd.

«Det kan vel ikke være en av de store ørnene som har tatt henne?» sier Haldor sakte. De stirrer mysende opp mot fjellet. «Det var en ørn som fløy ekstra lavt i dag,» svarer Egil.

«Jeg har sett ørn med bortimot tre meters vingespenn, som har tatt lam og rev like ved husene,» sier Lorents.

Egil hører hva de voksne sier, og grøsser. Kan Svanhild virkelig ha blitt tatt av en ørn?



På berghylla

Svanhild var blitt tatt av ørnen mens hun lekte med skjellene sine, båret opp i luften og fløyet med kraftige vingeslag mot toppen av Hagafjellet. Der ble hun sluppet ned på en hylle like under ørneredet. Hun hører hvordan ørneungene skriker etter mat.

Ørnen stuper ned mot berghylla der Svanhild ligger.

«Kriiii-Kriiii!»

«Bort med deg!» roper Svanhild og kaster stein etter den store rovfuglen.

Men ørnen fortsetter å stupe ned mot byttet sitt, og slår mot henne med kraftige vingeslag.

«Mamma, hjelp meg! Ørnen vil spise meg!» skriker Svanhild så høyt hun kan. Hver gang ørnen kommer mot henne, gjemmer hun ansiktet i hendene. Når den flyr opp igjen, leter hun desperat etter flere steiner.

Der kommer ørnen igjen!
Svanhild sikter med en stein, men treffer ikke. Berghylla hun ligger på er veldig smal. Langt, langt der nede ser hun alle husene og plassen utenfor uthuset, der hun lekte da ørnen kom.



Svanhild kjenner at hun er trøtt og sulten. Hun tar seg til den rumlende magen, og får blod på hendene. Hun ser livredd på de røde fingrene sine. «Hjelp! Jeg blør!» skriker hun. Men gråten hennes drukner i ørneskrik.

Igjen ser hun ørnen komme mot seg. Den sikter mot øynene hennes. Igjen og igjen. Nå kan hun ikke finne flere steiner. Hun vet at hun må kaste stein for å holde ørnen på avstand, men hun er så sliten, og armene hennes er så tunge. Det er like før hun ikke orker mer. Hun kryper baklengs inn mot fjellskrenten og kjenner at det er en liten grop like bak henne.

Ytterst på berghylla, på den ene siden
av gropen, står det en liten fjellbjørk
som hun trekker seg inn mot. Samtidig
svartner det for øynene hennes. Kanskje
hun bare har mareritt?

Det prikker i kroppen hennes,
og Svanhild hører en høy tone kime
i ørene. Den blir lysere og lysere
før alt blir helt mørkt.

Ikke se ned!

Tre gutter kommer løpende mot Egil på stien. Det er Karl, Leif og Jentoft. De er litt eldre enn Egil, og er kommet for å gjøre en innsats i letingen.

Da de fikk høre at det var gått manngard fra stranden og opp til foten av Hagafjellet, bestemte de seg for å gå opp til fjellet og undersøke steinrøysene.

«Tror dere virkelig at en liten jente på tre og et halvt år kan klatre opp det stupbratte fjellet?» spør Egil.

«Kan en stor ørn ha tatt Svanhild?»



fjellskrentene der ørnene har reir.
«I så fall er det lite håp om å finne
henne i live,» sier Karl lavt.
«Ja, ørnene gjør kort prosess med
byttet sitt hvis de først får det opp til
reiret,» sier Jentoft. «De river og
flenger det i stykker og deler ut til
de sultne ungene sine.»

Guttene grøsser og setter opp farten.
«Vi må komme oss opp til ørnereiret og se. Vi burde tatt med oss tau. Da kunne vi ha firt oss nedover fjellhyllene ovenfra og landet midt oppi reiret.» sier Leif.
«Men nå blir vi nødt til å klatre oppover steinrøysene og de bratte fjellskrentene så fort vi kan, for jeg tror det er der Svanhild er, enten død eller levende.»

«Jeg blir med dere,» sier Egil bestemt.
«Nei, dette er både vanskelig og farlig, det er best du venter her nede,» sier Jentoft.
«Jeg må være med, det var jeg som skulle passe på henne,» sier Egil. Han går mot fjellet uten å se seg tilbake, og er glad for at ingen prøver å stoppe ham.

«Det er utrolig hva en ørn kan løfte når den bare kan gripe byttet sitt i stor fart på flat mark,» sier Jentoft.

«Den griper byttet så fort at den beholder farten, sånn at den får nok luft under vingene til oppstigningen,» sier Leif. «Hører dere de forferdelige ørneskrikene inne ved nutene?» spør Karl. «Ja, det er sjelden de skriker såpass kraftig. Det må ha skjedd noe uvanlig,» sier Jentoft. «Vi må skynde oss!» sier Egil og setter opp farten.

Ørnerede i sikte

«Fjellet er enda brattere enn det så ut på avstand,» sier Egil. Nå er det bare han som kan gå oppreist uten å bruke hendene til å støtte seg med. Han ser at steinene ikke ligger støtt. De kan løsne og rulle nedover når som helst.

Egil vet at fjellvante folk aldri går etter hverandre, men ved siden av hverandre på grunn av stein som kan løsne. De går oppover i jevnt tempo. Egil sliter med å holde følge med de eldre guttene. Stadig holder de øye med ørnefjellet.

«Se på ørnen!» roper Egil plutselig. Den største ørnen Egil noen gang har sett, glir ut fra tindene. I stor fart suser den med utspilte vinger langs de øverste berghyllene.

«Nå gjemmer vi oss bak hver vår stein og ser hvor den lander,» hvisker Leif. «Det gjelder å finne ut nøyaktig hvor den har reiret sitt. Ørnen kommer nok til å kretse nærmere og nærmere reiret og ungene sine.»

Det er så spennende at det begynner å krible i magen til Egil, og han har lyst til å kikke frem for å se om han får øye på reiret. Tenk om han kunne bli helten i denne redningsaksjonen!



Da ville all skyldfølelsen forsvinne på et blunk, tenker han og smiler for seg selv et øyeblikk.

De venter. Egil klarer ikke å motstå fristelsen lenger. Han kikker ut og får øye på noen grove greiner fra et reir som stikker ut fra en berghylle et stykke over ham. Han holder pusten helt til han må gispe etter luft. «Jeg ser et reir,» sier han til de andre.

«Hysj, vi må sitte helt stille og se om den lander,» sier Jentoft. «Får vi først greie på hvilken hylle den holder til på, så går vi rett opp!»

«Ørneungene er store og glupske etter mat på denne tiden av året,» sier Karl.

Men ørnen lander ikke. Det er nesten som om den ikke vil røpe hvor reiret er. Fjellsiden er stupbratt. De føler seg små og hjelpeløse et øyeblikk. Men beslutningen er tatt. Opp skal de!

Jentoft sier at ørnen bygger reiret sitt på de stedene i fjellet der det er vanskeligst å komme frem. Den velger helst en liten berghylle der fjellet henger utover og gir ly mot regn og vind. Egil kjenner at han skjelver av spenning. Han snur seg og speider utover havet.

«Kri! Kri! Kri!»

Ørnens skremmende jaktskrik
skingrer langs fjellsiden.

«Kri kri! Kri kri!»

Nå svinger ørnen ut fra fjellsiden,
slipper seg nedover i store svinger og
flyr langs stupet. Plutselig nærmer den
seg stedet der Egil og de tre guttene er.

Suset fra de veldige vingeslagene bruser
som sterke vindkast. «Vi er oppdaget,»
hvisker Egil. «Den har sikkert sett oss
hele tiden,» hvisker Karl. Egil tenker at
hvis ørnen hadde fått gitt ungene sine

mat, ville den nok ha seilt rolig og fornøyd omkring. De tar en pause og gransker fjellsiden med øynene.

«Vet dere hva jeg tror?» spør Egil.

Guttene ser på ham.

«Jeg tror at ørnen ikke har greid å få Svanhild med seg helt opp,» forklarer Egil. «Kanskje hun ble for tung for den, så den måtte legge henne fra seg et sted her oppe i fjellet.» «Kan det være derfor skrikene er så hissige?» sier Leif.

«Kri! Kri! Kri!»

Den store ørnen kommer seilende mot dem igjen.

Nede ved foten av fjellet venter alle spent på å få høre nytt fra letingen. Ryktet om guttene som har klatret opp mot en av reirplassene i ørnefjellet har spredd seg. Vil de klare å nå helt opp?

«De kjenner fjellet og vet hvor farlig det er,» mener faren til Egil. «Men Egil gir nok ikke opp før han har nådd helt frem.»

Skrutt for skritt sliter Egil og guttene seg oppover den bratte fjellsiden. Svetten pipler fra pannene, og hjertene hamrer. Føttene til Egil begynner å verke. Skrubb-sårene på hendene svir, skarpe steiner og tørre kvister har rispet dem til blods.

«Nå må vi være forsiktige,» sier Karl.
«Dette blir for bratt. Du får sette deg her og vente,» sier Leif til Egil. Han protesterer ikke denne gangen. Ett eneste feiltrinn nå kan ende med en ulykke. «Jeg blir svimmel bare av å se ned,» sier han.

Fjellsiden er nærmest loddrett. Noen steder henger fuglefjellet utover, vilt og farlig.

«Husk å aldri se ned når du klatrer i fjellet,» sier Leif. «Jeg tror dere klarer det,» sier Egil. Han prøver å være optimistisk. «Nå er det ikke stort mer enn 30 meter igjen opp til reiret.»



Alt håp er ute?

På en knaus rett før det bratteste henget sitter Egil og ser på de andre. Det er tydelig at de har fått vanskeligheter.

En av dem har mistet fotfestet og sklir flere meter nedover ura. Heldigvis får han tak i et lite tre, ellers hadde han trolig rutsjet 200 meter ned. Da hadde det vært ute med ham. Egil sitter forskremt på knausen. Han skjønner at det plutselig kan gå galt.

Jentoft bestemmer seg for å gjøre et siste forsøk. «Jeg skal prøve å nå den berghylla som ligger nærmest.

Bare en av oss behøver å gå dit, og det kan jeg gjøre,» sier han bestemt.

En liten stund senere ser de føttene hans forsvinne over bergkanten.

Jentoft reiser seg halvveis opp og ser seg omkring. Berghylla han står på er fire meter lang, en meter bred og skrår litt nedover. Moselaget er tykt og mykt med litt grønt fjellgress. Ytterst på kanten vokser en liten fjellbjørk med sprikende greiner. Utfor kanten ser han rett ned i ura. Han må lene seg inntil bergveggen for ikke å bli svimmel. Plutselig oppdager han noe. Der – nesten skjult av mose og gress – ligger en liten bylt.

Røde, grønne og gule striper lyser mot ham. Er det mulig? Forsiktig tar han et skritt nærmere. Jo, det er Svanhild! Han stivner av spenning.

Med hodet bare tyve centimeter fra kanten av stupet ligger Svanhild helt rolig. Ansiktet er blekt, og det er blod på kjolen og hendene hennes. Øynene er lukket.

«Her ligger hun,» sier han lavt.
«Svanhild er død,» tenker han.

Fra kanten bøyer fjellbjørka greinene sine over Svanhild, som en beskyttende hånd.



Egil lener seg utover så langt han tør for å se hva som skjer over ham. På berghylla rett under ørnereiret ser han Jentoft og litt av armen til Svanhild. Han biter seg i leppa og stirrer opp på berghylla.

Han ser Jentoft bøye seg ned. Varsomt, men bestemt griper Jentoft den lille armen. «Svanhild,» hvisker han. Han får ikke svar. Hun rører ikke på seg. «Svanhild,» sier han høyere, og drar henne inn fra kanten av stupet.

Egil blir stiv av skrekk. De har funnet Svanhild, men lever hun?

Over ham står Leif og Karl allerede klare til å ta henne imot. De kjenner at hun er kald, men et drag over ansiktet tyder på at Svanhild er i live. Redningsmennene tar av seg genserne og tuller dem rundt henne.

Egil hører et barneskrik, og det føles som om hjertet hans ler.

Nå ser han at Leif tar Svanhild på fanget. Han finner frem en sjokolade han har tatt med seg.«Ikke gråt, lille venn,» sier han. «Nå er du trygg.»

Svanhild får en sjokoladebit og roer seg.

«Mamma og pappa venter på deg,»
legger han til. Han kjenner hvordan den
lille kroppen faller til ro.

Egil roper så det gjaller i fjellet: «Vi har
funnet Svanhild! Og hun lever!»



Redningen

Haldor hører gledesropene fra fjellet.
«De har funnet henne!» roper han. Han begynner å løpe oppover fjellskråningen. Moren til Svanhild hører ropene hans. Hun tar med seg et ullteppe og begynner å løpe innover mot Hagafjellet.

Egil og redningsmennene klatrer forsiktig nedover det bratte fjellet igjen. De bytter på å bære Svanhild.

Det er vanskeligere å gå nedover enn å klatre oppover, men gleden over å ha funnet Svanhild gir dem ekstra styrke. Svanhild selv ligger rolig i armene på

hjelperne sine. Men så får hun øye på pappaen sin og begynner å gråte.

Endelig kan Haldor få holde Svanhild i armene sine igjen.

Ingen sier noe. Det blir stille. Nå har Astrid også nådd frem. Mor og datter holder hardt rundt hverandre. Da Egil ser seg rundt, står alle og gråter. Gjensynsgleden er stor. Alle har vært så redde, men nå har de har fått Svanhild tilbake.



Et par dager etter leser Egil i Aftenposten om Svanhild og ørnerovet. Nyheten har gått ut til alle landets aviser. Doktor Fossum, som undersøkte Svanhild etter at hun ble reddet, har uttalt seg: «Barnet virker temmelig uskadd. Alt jeg kan se er noen striper etter ørneklør på brystet og på magen. Det var nok de tykke klærne og sjalet hun hadde rundt seg som reddet henne.»

I tiden som følger snakker hele bygda om ørnerovet. «Tenk å bli tatt av en ørn, båret til fjells og komme levende fra det,» sa de forundret til hverandre.

«I går opplevde jeg det verste og det beste på en og samme dag,» tenker Egil

Barnet i ørnens klør.



Øverst: Foreldrene og barnet. Nederst: Barnet og faren på det sted hvor ørnen
tok barnet. (Se teksten side 2).

Aftenposten, torsdag 9. juni 1932

og ser opp mot ørnereiret i Hagafjellet. Så løper han over til nabohuset. Han skal besøke Svanhild, som fortsatt er hos tanten og onkelen sin. I hånden holder han en liten gave. Det er et hjerteskjell han har funnet på stranden. Da han nærmer seg, ser han at hun står på trappen og smiler.





Fakta om havørn

Havørnen er Nord-Europas største rovfugl. Den kan ha et vingespenn på opptil tre meter. Vingene er brede og jevne. På gamle havørn er hodet lyst, nebbet gult og halen hvit. Unge fugler er mørke, med mørkt nebb.

En stor del av havørnbestanden hekker i Nordland fylke, mest på Helgelandskysten.

Havørnen kan bli opptil 20 år når den lever fritt i naturen. Men i fangenskap kan den bli opptil 40 år. Det er fordi menneskene gir den mat, så den ikke trenger å være sterk nok til å jakte selv. Havørnen spiser mest fisk, men hvis det er stor sjø, blir den engstelig, og leter i stedet etter harer, små lam og skadde eller døde dyr.



*«Jeg er blitt kalt Ørnungen hele livet etter at jeg som treåring opplevde å bli tatt av en ørn,» forteller Svanhild Hartvigsen.
Foto: Ida Sem Fossvik*

BENTE ROESTAD

Ørnerovet på Leka

Vanligvis greier ikke en ørn å løfte mer enn en stor laks eller et lite lam. Men kan det tenkes at det dukker opp en ørn som er sterkere, modigere og mer vågal enn andre ørner?

Denne spennende boken er basert på historien om lille Svanhild, som ble fanget av ørn på Kvaløya i 1932.